

Lovforslag nr. L 161. Fremsat den 10. december 1991 af Villy Søvndal (SF), Pernille Frahm (SF), Gade (SF), Birgitte Husmark (SF) og Ebba Strange (SF)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel

§ 1

I lov nr. 852 af 20. december 1989 om dagpenge ved sygdom eller fødsel, som senest ændret ved lov nr. 399 af 6. juni 1991, foretages følgende ændring:

- »3) en sag om ret til erstatning efter arbejdsskadeforsikringsloven er rejst,
 - 4) en sag om social førtidspension er optaget til behandling af kommunen, eller«.
- Nr. 3 bliver herefter nr. 5.

§ 2

I § 22, *stk. 1*, indsættes efter nr. 2 som nye numre:

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

I forbindelse med behandlingen af lovforslaget om dagpenge ved sygdom eller fødsel i efteråret 1989 rejste SF gentagne gange det problem, at den nye varighedsbegrænsning på 1 år for ret til modtagelse af sygedagpenge ville få meget alvorlige følger for en gruppe mennesker (se Folketingstidende 1989-90 forhandlingerne sp. 392, 545, 3284 og 3971, tillæg A sp. 983, tillæg B sp. 171 og 327 og tillæg C sp. 165 - L 29). Det har efterfølgende vist sig, at SF havde ret i denne vurdering. Dette lovforslag har til formål at afhjælpe nogle af følgerne af varighedsbegrænsningen ved at give ret til forlængelse af dagpengeperioden ud over det ene år i forbindelse med behandlingen af arbejdsskadesager og førtidspension i lighed med andre allerede eksisterende undtagelsesmuligheder i sygedagpengeloven.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Ad forslaget § 22, stk. 1, nr. 3

Efter arbejdsskadeforsikringslovens § 26 skal en arbejdsskadesag så vidt muligt afsluttes inden 1 år og senest inden 2 år efter skadens indtræden. Tidligere var fristen på 3 år, men denne tidsgrænse blev nedsat, idet Folketinget blev opmærksom på, at mange arbejdsskadede stod uden varigt forsørgelsesgrundlag i op til et år på grund af den daværende regel om varighedsbegrænsning for ret til modtagelse af sygedagpenge på to år.

Der var i Folketinget bred enighed om, at det var en utilsigtet følgevirkning af sygedagpengelovens varighedsbegrænsning, som derfor blev rettet (se Folketingstidende 1986-87, 1. samling, forhandlingerne sp. 3021, 3407, 8548 og 8797, tillæg A sp. 2223, tillæg B sp. 509 samt tillæg C sp. 335).

Desværre var det imidlertid ikke muligt at få samme konsekvens igennem ved den store revision af sygedagpengeloven i 1989. Begrundelsen fra regeringen med flere var, at det ikke var muligt at stille krav om, at Arbejdsskadestyrelsen skulle afslutte sagerne

inden for et år, alene fordi situationen for de pågældende arbejdsskadede ofte ikke var stationær inden for denne periode. Dertil kom desuden en ofte langvarig sagsbehandlingstid.

Det indebærer imidlertid, at man sætter arbejdsskadede i den forfærdelige situation, at de ikke kan få tilkendt erstatning på grund af deres arbejdsskade, bl.a. fordi deres tilstand ikke er stationær, og samtidig fratager man dem efter 1 år den forsørgelse, som sygedagpengene udgør, med den konsekvens, at de henvises til kontanthjælp. Kontanthjælp er som bekendt en ydelse på et betydelig ringere niveau og afhængig af ægtefælleindkomst.

Man ser derfor familier, som må gå fra hus og hjem, selv om de inden for det næste år vil få udbetalt en erstatning, som ville have givet dem mulighed for at blive boende.

Det er en helt urimelig og uacceptabel behandling af mennesker, som er blevet skadet på grund af et dårligt arbejdsmiljø.

Ad forslaget § 22, stk. 1, nrt. 4

Ved revisionen af lov om social pension, som blev vedtaget i foråret 1991, blev retten til at tilkende førtidspension efter § 14, stk. 3, udlagt til kommunerne (se Folketingstidende 1990-91, 2. samling, forhandlingerne sp. 478, 990, 6741 og 7199, tillæg A sp. 1099, tillæg B sp. 1045 og tillæg C sp. 751). I den forbindelse blev det vedtaget, at der ikke skulle kunne udbetales forskudsvis førtidspension efter § 14, stk. 3. De nye bestemmelser træder i kraft den 1. januar 1992.

Det kan betyde en alvorlig situation for en gruppe mennesker, hvor sygedagpengene ophører på grund af varighedsbegrænsningen, mens de venter på afgørelse med hensyn til førtidspension efter § 14, stk. 3. Efter et år på sygedagpenge vil de pågældende blive henvist til kontanthjælp i den periode, hvor kommunen færdigbehandler pensionsansøgningen.

Det vil også ske i tilfælde, hvor det er klart for alle i socialforvaltningen, at der vil blive tilkendt en førtidspension, fordi reglen om forskudsvis udbetaling samtidig blev ophævet. Men sagsbehandlingen tager

sin tid, også selv om tilkendelseskompetencen ligger hos kommunen, hvilket frikommuneforsøget i Ballerup Kommune viste.

Det drejer sig om flere tusinde mennesker, som efter 1. januar 1992 vil blive ramt af reglen om, at der ikke kan udbetales forskudsvis førtidspension efter § 14, stk. 3, og som derfor risikerer at komme på kontanthjælp i en kortere eller længere periode.

Den 1. januar 1992 foreligger en situation, hvor samtlige kommuner i landet skal til at danne sig en praksis på dette område. Det vil derfor være rimeligt, at disse mennesker sikres et tilstrækkeligt forsørgelsesgrundlag i den periode, der går, indtil kommunerne har fundet en sagsbehandlingspraksis, som i tilstrækkeligt omfang tager højde for, at sygedagpenge er en korttidsydelse, som skal erstattes af noget varigt.

Det skal bemærkes, at problemet med manglende forsørgelsesgrundlag også eksisterer i de tilfælde, hvor en pensionsansøger ikke får udbetalt forskudsvis førtidspension ved ansøgning om mellemste og højeste førtidspension. Ved dette lovforslag er også denne gruppe medtaget, fordi det ikke findes rimeligt, at de skal henvises til kontanthjælp alene på grund af langvarig sagsbehandling i kommune og revaliderings- og pensionsnævn.

Problemet omfang og alvor belyses af, at der stadig er kommuner, som blot 1 måned inden varighedsbegrænsningens udløb meddeler de pågældende på en fortrykt skrivelse, at sygedagpengene ophører, uden tilbud om revalidering, førtidspension eller andet.